

Через півстоліття – знову на весільний рушник

Золоте весілля – ювілей, який відзначають не так багато пар. А тому така подія завжди привертає увагу та викликає повагу. Днями славний 50-літній ювілей подружнього життя відзначила родина Рибаків – Фелікс Максимович та Лариса Устинівна із села Чаусове-1, що на Первомайщині. Молодість пригадували у сільському клубі в присутності односельчан та рідних.

На весільний рушник уперше ювіляри стали півстоліття тому. Тоді ще в селі не було ані клубу, ані обрядових залів. Тож усе було скромно й просто. Розписавшись, молодята відразу гайнули на роботу, бо ж молодим спеціалістам потрібно було утверджуватися на селі. (До слова мовити, вони обидва випускники Мигійського аграрного технікуму. Він – агроном, вона – зоотехнік). А коли увечері молодята повернулися з роботи, на них очікував сюрприз. Односельці влаштували їм свято з оркестром та смачним весільним столом. З тих пір минуло півстоліття. За весь цей час Фелікс Максимович та Лариса Устинівна у парі пережили і веселі, і сумні хвилини, виростили трьох дітей, виховали п'ятеро онуків, нині бавляться правнучкою. Як і п'ятдесят років тому, зараз в

їхніх очах горить так само вогник любові та взаємоповаги. Подружжя зізнається: шлях нелегкий, але, пройшовши його у взаємоповазі, ввічливості та коханні, тепер не соромно ані перед дітьми, ані перед онуками.

– Воно було в житті так і сяк, – говорять ювіляри. – Вдалося все витримати. Сім'яне буває без цього. Серйозних конфліктів не було – робота, діти, онуки.

По життю, запевняє подружжя, всі важливі рішення приймали разом. У єдності ділили радості й печалі, підтримували одне одного у важкі часи. Працювали обоє на відповідальних посадах. Він – сільським головою, вона – завідувачкою магазином. За самовідданий труд неодноразово нагороджувалися грамотами та медалями. Тож завоювали авторитет та повагу серед односельців.

Головне, каже подружжя, поважати одне одного, уміти прощати, до всього ставитися із мудрістю та розумінням. І ще один принцип – вміти правильно жити.

Ось так правильно живе подружжя уже піввіку, шануючи одне одного та всіх, хто оточує їх. Планів на майбутнє не буде. Головне, аби в родині всі були живі та здорові.

■ Наталія КЛИМЕНКО

Лялькарство в Україні, хоч і рідкісний вид мистецтва, втім, останнім часом доволі затребуваний. Та, незважаючи на зацікавленість багатьох, лише декотрим вдається засвоїти його непросту техніку, тим паче, коли йдеться про традиційне українське лялькарство. Анжеліка Аксєненко порівняно недавно почала виготовляти ляльки-мотанки. Та уже в її колекції нараховується кілька десятків ляльок. Причому всі виконані в автентичному стилі й претендують на роль сакрального оберегу.

Кажуть, що талановиті люди, талановиті у всьому. І це підтверджується кожного разу, коли стикаєшся з талантом. З Анжелікою Аксєненко я знайомо багато років поспіль. Мати трьох дітей, прекрасна господиня, турботлива дружина, рукодільниця й просто красуня. У народі про таких, як вона, говорять – і жнець, і швець,

І ЛЯЛЬКА МАЄ ДУШУ

і на дуді грець. Свого часу навчилася шити, в'язати гачком, спицями, знається на ландшафтному дизайні, робить справжні кулінарні шедеври, а віднедавна ще й опанувала техніку українського лялькарства. І все у неї виходить одинаково добре й талановито.

– Коли побачу щось нове, цікаве для себе – не заспокоюся, поки не втілю задум, – розповідає. – Не вдається – значить, це не моє. А якщо вдається – можу й цілу добу без перериву працювати!

Відтоді, як Анжеліка почала займатися лялькарством, не минуло й року, проте за цей час вона встигла виготовити кілька десятків ляльок-мотанок. Її ляльки відрізняються від ляльок інших майстринь тим, що вони є каркасними

мотанками, які виготовляються без голки за технологією «не різана, не колота» – шляхом намотування та накручування.

– Мені такі речі завжди подобалися, я вважаю це новим виміром мого життя. Спостерігати, як із під твоїх рук народжується цей витвір, – це дивовижно, і це відчуття неможливо забути, – розповідає майстриня. – В кожній ляльці є своя душа. І це відчуваєш, коли працюєш над нею. А для того, щоб лялька-мотанка стала справжнім оберегом, потрібно обличчя викласти сакральним хрестом. Причому робиться він парними витками за годинниковою стрілкою різними кольорами.

Треба зазначити, що хрест має символічне значення, адже це знак сонця, знак духовного єднання неба та землі, чоловічого та жіночого начала. Саме тому такі ляльки є й оберегами для сім'ї, адже вони сприяють гармонії в родині, порозумінню між чоловіком та жінкою, – розповіла вона.

– Я дуже люблю своїх ляльок і ставлюся до них з особливим теплом, якщо їх любити, то вони обов'язково стануть оберегом, – переконана Анжеліка.

Вважається, що лялька-мотанка повинна бути безлика, а та, яка служить берегинєю, – ще й з хрестом замість обличчя. Не можна малювати обличчя ляльці, вона не повинна ні на кого бути подібна, щоб не завдати шкоди. Таку ляльку не можна губити, продавати та дарувати комусь іншому.

Матеріали майстриня використовує виключно натуральні, переважно льон, ситець, мереживо, вишивку, прошву, старовинні хустки тощо. Цікавим також є й виробництво віночка. Також обов'язково має бути присутнім у ляльці елемент одягу тієї людини, для якої створюється оберег.

Починає працювати майстриня над лялькою у четвер, бо вважає його саме таким, що дає благословення на роботу. Лялька має створюватися в один день і в супроводі молитов. Лише в такий спосіб вона матиме магічну силу та оберегатиме свого господаря. Так, для прикладу, якщо працюєш над оберегом немовляти, то його необхідно робити без зайвих очей, аби не зурочити дитя. Та й взагалі така лялька стане захисницею малюка в будь-яких життєвих ситуаціях.

Свої ляльки-мотанки Анжеліка любить дарувати, адже людям вони приносять добрий настрій. За її словами, щоби лялька оберегала та захищала свого власника, потрібно, аби майстриня, яка працює над лялькою, була в доброму гуморі.

Основа тіла ляльки мотається ниткою без використання ножиць та голки, за годинниковою стрілкою. Якщо, наприклад, ляльку робити винятково як оберег, то слід використовувати технологію «не різана, не колота». Однак у такому випадку лялька-мотанка матиме не надто привабливий вигляд, хоч і буде потужним оберегом. Якщо ж ляльку робити як сувенір, то одяг її можна розшивати бісером, стрічками.

Прийоми та техніки у кожній майстрині різні. Однак якщо лялька зроблена правильно, з урахуванням символічних значень, то вона й справді стане берегинєю дому.

Про українську народну іграшку можна говорити багато. Все, що треба для її виготовлення, є навколо нас, і воно своє, рідне і нічим незамінне. Та найголовніше, що люди повертаються до духовності. І сьогодні, коли в нашій країні так неспокійно, можливо, саме такі обереги допоможуть вистояти і вимолити захисту нашій країні.

■ Наталія КЛИМЕНКО

Для довідки

Лялька-мотанка (або вузликова лялька) є прадавнім сакральним оберегом. Їй вже майже 5000 років, вона з'явилася з тих пір, як почали вирощувати льон. Перша лялька-мотанка була виготовлена більше 5 тисяч років тому. Це була не просто іграшка. Вважалося, що вона захищала людину від неприємностей та бід. Ляльку часто використовували у ритуалах. При виготовленні ритуальної ляльки в неї влітали все те, від чого людина хотіла позбутися (бід, хвороби), і спалювали на вогнищі або топили у воді. Мотанка – це й іграшка, й оберег. У дохристиянські часи мотанки робили з найпростішого матеріалу – сіна, клаптиків тканини, ниток, стрічок. Люди знали: лялька не може бути на когось подібною. Мати, створюючи донці іграшку, ніколи б не наважилась намалювати очі, ніс або губи. Замість людських рис у неї на обличчі хрест – символ Сонця. Вважають, що лялька є посередником між живими й тими, кого на цьому світі вже чи ще немає. Обличчя, як такого, у ляльки немає, воно досить символічне.

ПОГОДА НА ТИЖДЕНЬ

ЗА ДАНИМИ УКРАЇНСЬКОГО ГІДРОМЕТЕОРОЛОГІЧНОГО ЦЕНТРУ

ЧЕТВЕР 23 ЛИПНЯ	П'ЯТНИЦЯ 24 ЛИПНЯ	СУБОТА 25 ЛИПНЯ	НЕДІЛЯ 26 ЛИПНЯ	ПОНЕДІЛОК 27 ЛИПНЯ	ВІТОРОК 28 ЛИПНЯ	СЕРЕДА 29 ЛИПНЯ
ніч день	ніч день	ніч день	ніч день	ніч день	ніч день	ніч день
+20 ... +25 +24 ... +31	+20 ... +26 +27 ... +33	+21 ... +27 +28 ... +34	+23 ... +28 +28 ... +34	+24 ... +29 +28 ... +35	+26 ... +29 +28 ... +33	+21 ... +22 +20 ... +25
ВІТЕР	ВІТЕР	ВІТЕР	ВІТЕР	ВІТЕР	ВІТЕР	ВІТЕР
2-3 м/сек	1-2 м/сек	2-3 м/сек	2-3 м/сек	3-4 м/сек	1 м/сек	6-7 м/сек

РІДНЕ ПРИБУЖЖЯ ГАЗЕТА МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

Головний редактор: Т.М. Фабрикова

Черговий редактор: Т.Є. Філіппова

Адреса редакції: 54001, м. Миколаїв, вул. Нікольська, 46

Телефони редакції: приймальня головного редактора – 37-70-52, відділ реклами та оголошень – 37-70-56, 37-70-52 (телефакс). E-mail: rpmk@i.ua, ssp_69@ukr.net (рекламний відділ).

Засновник: Миколаївська обласна рада
Видавець: Редакція
Газета виходить українською та російською мовами

Свідоцтво про реєстрацію МК № 452 управління у справах преси та інформації Миколаївської облдержадміністрації від 07.02.05

– Газета виходить раз на тиждень – у четвер.
– За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець.
– Гонорар виплачується тільки за замовлені матеріали.
– Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.

Тираж – 4450. Обсяг – 5 умовних аркушів.
Підписано до друку 22.07.15, о 17.30.
Надруковано у Миколаївській обласній друкарні (вул. Паризької комуни, 3).
Ціна – договірна. Замовлення – № 1269